

Arxiu Històric de l'Hospitalet.
C/Joan Pallarès s/n.
08901 - L'Hospitalet.

Persona entrevistada: **Rafaela Guillén Luci.**
FONS: CAN TRINXET.
Data: 12-6-2001.
Entrevistadora: Dolors Marín.
Duració: 30 minuts.
Signatura: Ot6

CARA A:

Quin any va néixer, Rafaela?

Al 32.

Al 32. I va néixer aquí a Hospitalet?

No.

Ah, d'on és?

De França.

Ah, és francesa?

"Bueno", vaig néixer allà. Els meus pares eren espanyols, però quan tenia 10 anys vaig venir aquí amb la meva mare i la meva germana. Als 14 anys... després vem posar una parada davant de Trinxet, allà al carrer Santa Eulàlia i vem estar un any i als 14 anys em vaig posar a treballar.

I vostè va néixer a quina part de França?

A Lyon.

I els seus pares eren emigrants a Lyon?

Sí, havien marxat, s'havien conegut allà...

Ah, eren dos espanyols que es van conèixer allà. D'on eren els seus pares?

De Murcia.

Els dos eren "murcianos"?

Sí.

I llavorens vostès venen aquí quan, al 42?

Al 42.

Quan vostè tenia 10 anys.

Sí, sí.

I què recorda de quan era petita, abans d'arribar aquí?

Llavors anava al col·legi i tot allò. Me'n recordo molt d'allà.

Sí? A on vivia de Lyon, a Sant Gene...?

A Ollins, el meu germà encara viu allà, i la meva germana viu a Lyon, al centre de Lyon.

I llavorens vostè ve aquí al 42, que ja havia passat la guerra i to, no? Ah, clar, que a més coincideix amb la guerra mundial a França, no?

Sí, ja havien començat a França.

Ja havien començat, llavors per això venen cap aquí, no?

Els familiars van haver de venir i allavors la meva tia va ajudar a la meva mare a posar la paradeta de cacaus i coses d'aquestes i vem estar fins a l'any 54 o "algo" així... o 52 em sembla que ens van treure.

I llavors vostè ve a Hospitalet per què? Perquè la seva tieta ja hi vivia?

Sí, vivia a Santa Eulàlia.

Tenen família aquí, llavors decideixen venir a viure aquí.

sí, í.

I com ho troba? Troba molta diferència de França aquí?

Home, ara m'agrada més aquí que allà.

Clar, però en aquella època, que era una nena, que estava acostumada a parlar francès, l'escola...

El col·legi molt diferent, perquè allà no sé, hi havia molta educació i molta d'allò. Quan vaig venir aquí vaig anar un mes al col·legi i vaig dir que no volia anar-hi.

Ah, sí? Per què? Què era molt repressiu o com?

No, que la canalla era molt... No sé, s'aixecaven de les cadires quan sortia la senyoreta, i deien coses que allà no s'acostumaven a fer. Era molt diferent, vaja.

Allavors "pues" mira, vaig a aprendre a llegir i a escriure espanyol llegint tebeos i novel·les i coses d'aquestes.

I què eren molts germans vostès?

Tres, jo sóc la mitjana.

I llavors van venir tots tres a viure aquí?

No, la meva germana, la meva mare i jo.

Ah, i el seu germà ja es va quedar allà.

El meu germà i el meu pare es van quedar allà.

Llavors clar, per això el seu germà encara viu allà i tot això.
Sempre ha viscut allà. Després ens hem vist, perquè jo als 18 anys vaig anar, llavors ja ens vem veure, i ara quasi cada any o venen ells o anem nosaltres.

Clar. I llavors quan vostè ve aquí és molt petiteta i llavors què fa? Segueix un mes a l'escola...

Sí, i després ajudo a la mama a vendre.

I això davant mateix de Can Trinxet? Havia un mercat o "algo" allà?

No, hi havia una font, al costat del Trinxet, que ara està "Galerias del Tresillo", allà hi havia una font. Doncs al costat hi havia una paradeta que ara no està i vem estar molts anys allà. Quan vaig tenir 14 anys, llavors amb la mama anava al Born i així, pero després anava a treballar.

Ah, clar, que anaven al Born a comprar tot el gènere i tot això.

Sí, sí.

I llavors es posa a treballar sempre de teixidora.

Sempre, sempre. Primer vem començar amb lo de les canilles, rodets i tot això...

Què era això de les canilles? Que s'han d'omplir de fil?

Les canilles, clar, s'han de'omplir. Hi havien fils, allavors es feien els rodets i després dels rodets es feien canilles, i això és lo que es posava al teler.

Clar, i això a on ho feia?

Allà a Hospitalet, ja et dic.

O sigui, a on treballava, a l'Hospitalet Centre?

A Hospitalet Centre, al davant de la Remunta.

Davant mateix de la Remunta.

Era una casa molt petita, ja li dic.

Llavors venia caminant des d'aquí Santa Eulàlia fins allà?

A vegades agafava l'autobus.

Ah, i quants anys tenia vostè? Era molt petita?

14.

I anava sola o anava amb amigues?

No, havia una veïna que també treballava allà, vaig començar amb ella i després... ens vam espabilar aviat.

Clar, que tenien que anar amunt i avall soles ,no?

Sí, sí.

I què treballava moltes hores?

Primer 8 hores però després 12 i "hasta" 14 he treballat. quan em vaig fer més gran, llavors vaig començar que feia de 6 a 2 en un cantó i després de les 3 fins a les 9 del vespre.

A un altre?

En un altre lloc. Havia d'ajudar, només teníem lo de la mama, lo que venia allà...

Clar, i estava vostè i la seva germana, o sigui, eren tres.

Tenia 6 anys "menos" que jo.

Déu n'hi do! I a on vivien, aquí a Santa Eulàlia?

Al carrer Enrique Morera.

I vivien amb la seva tieta o vivien la mare i vostès dues?

Primer vam estar al carrer Salvador que és on vivia la tieta, i després vam anar a viure amb una altra família al carrer Enrique Morera, que llavors s'estilava això.

Sí, anaven de rellogats. Sí, vaig entrevistar a una senyora que també.

Sí, vam estar uns quants anys fins que em vaig casar jo, com aquell que diu, dos o tres mesos abans de casar-me jo, que va ser al 54, llavors vam marxar a Manresa, i llavors la mama i la meua germana es van quedar allà i jo vaig viure al carrer Salvador, perquè era d'un conegut d'allà del carrer i ens vam quedar a viure allà. I després ja vam venir aquí.

Va estar molt de temps en aquesta fàbrica de Hospitalet, de davant de la Remunta?

Sí, és que després la van traslladar aquí a Miquel Romeu, no me'n recordo quan... devia ser... jo tenia 19 anys, i llavors ja vaig estar treballant fins que em vaig casar em sembla. Sí. I després al mateix carrer Salvador hi havia una altra casa petita i em vaig anar allà, perquè estava al mateix carrer que vivia.

I anaven molt buscades les dones que sapiguessin teixir com vostè?

Home, sí, jo sempre he tingut treball.

Sí, sempre ha tingut feina, no?

Si volia guanyar una mica més deia: "Mira, he trobat un altre lloc que si no em dona més me'n vaig". I ja m'ho donaven perquè estaven acostumats a que treballava i... ja feia molts anys.

I així vostè diu que sempre ha treballat en tallerets petits més que en grans fàbriques, no?

Sí, a ???? vaig anar un parell de mesos a ajudar, que em sembla que s'els hi va posar malalta la novadora i llavors...

Ah, llavors vostè va anar només a novar, que és lo que em deia que era molt difícil de trobar dones que sapiguessin fer nusos, no?

Sí.

I llavors vostè preferia els tallers petits a les fàbriques grans?

Sí, perquè com no coneixia una altra cosa... Els 3 o 4 llocs que he anat a treballar eren cases petites, i les grans no sé...

I com és que entra vostè a treballar a la casa Trinxet? La crida algú o...?

L'encarregat que feia hores a on jo anava, allavors em va...

O sigui, ell treballava d'encarregat a la Trinxet i a més feia hores a un altre lloc, no?

Sí, sí, com tothom.

Clar, com tothom, no? Llavors ell li demana que vagi a treballar. I llavors què? Quan veu una fàbrica tan gran què va dir vostè?

"Bueno", només vaig entrar a puestos que novava la gent, visitada no l'he visitat mai. I això que vivia "enfrente", perquè vivia "enfrente", però no l'he visitada mai. Entrar, "bueno", així per sobre un dia pots entrar però vaja més o menys, res.

I llavors què és això de novar, quan se trenca "algo" de...

No, quan s'han de juntar les dugues peces. Quan s'acaba una peça allavors passen una cosa rodona, gran, la passen al darrera... És que ara no me'n recordo com es diu. Tu t'havies de posar dintre i llavors agafava un fil d'aquí i un altre d'aquí i els havies d'ajuntar tots.

Tots els fils de tota...

Un a un, i fer que anessin bé. Havien uns creuats i llavors agafava un de dalt, un de baix...

I per què les juntaven les peces, per poguer-les embalar després o què?

No, això quan s'acabava, llavors per poder juntar i tornar a fer una altra peça s'havia de passar per unes... És que fa tants anys que ja no me'n recordo... Són com unes puntes així i al mig hi havia un foradet, per allà passava el fil. Llavors passaven tots junts , les havies de fer bé perquè si no se quedaven al mig.

Clar, i llavors havia d'anar novant fil per fil tota la peça.
Sí, sí.

I això era molta estona, fer això?
Ui, sí! Hi havien peçes que eren molt grans.

I què vol dir, que era qüestió d'hores de fer tot això?
Sí, "al menos" 4 hores o així.

I llavors com és que la criden a vostè, perquè s'han quedat sense persones que fassin nusos?

"Bueno", perquè hi havia aquesta senyora que s'havia posat malalta i allavors vaig anar jo.

I pagaven bé a la Trinxet o no?
"Bueno", més o menys com tothom, a duro l'hora, a sis pesetes, 5 o 6 pesetes, no et pensis que guanyàvem molt. Llavors es guanyava molt poquet, "bueno", arreglat a lo que valia la vida, no?

Clar, i vostè ja estava casada llavors oo no, quan treballava a la Trinxet?
No, era soltera encara.

I què recorda del temps de fer de teixidora i això?
A mi m'agradava molt, a mi m'agrada molt teixir.

Perquè li donava independència també, no?
"Bueno", abans havia d'estar molt a casa i d'allò. No em deixaven sortir gaire, però vaja, que vui dir que...

La seva mare no la deixava sortir?
Però vui dir que... era una altra cosa la vida, i si estudiaves "algo" era per comprar-te cosetes i així, no com ara que la joventut té altres portes.

Clar, i què recorda d'aquella època? Per exemple, vostè es feia els vestits i tot això?
No, això no.

No? Ho feia fer?
Sí, ho feia fer per una coneguda que llavors em feia els vestits.

Perquè vostè he vist que sap cosir...

No, no cosir, això és més bé de brodar, perquè això del punt de creu és... De cosir no en sé gaire. Home, cosir un botó, coses d'aquestes encara però fer un vestit a mi em costa molt, i a part que no m'agrada.

Ah, l'agradava diguem-ne, fer de teixidora, no?

Sí, això sí que m'agradava.

I quan feia tots aquests "turnos", de que anava a dos "puestos",

com s'ho feia amb la feina de casa?

El dissabte i diumenge. El dissabte a la tarda, perquè el dissabte al matí encara es treballava, i el diumenge també... I es rentava a mà.

Clar, clar, que llavorens no hi havien rentadores. I per cuinar com s'ho feia?

Hi havia una estona que estava la meva mare i l'altra estona a vegades ho feia jo.

Ah, l'anaven fent una i l'altra, no?

Sí.

Debia ser molt dur, no, la postguerra per unes dones soles com vostès?

Home, és clar, una mica sí.

Sí, no? Es debien de trobar com molt així, no?

Hi havia molta gana aquí. Lo que passa que gràcies a Déu nosaltres no vem passar perquè la mama venia bastant allà a la paradeta aquesta.

Clar, llavors tenien "algo" que menjar, no?

Sí. Jo passar gana no he passat.

I tenien cartilla de racionament i tot això?

Sí, a lo primer sí. Van trigar una mica en donar-se-la però...

Ah, clar, perquè venien de fora, no?

Sí, però després...

I van trobar impediments legals o "algo" per establir-se aquí o no?

No, va pagar la seva cedula per pooguer vendre i ja està, encara deu estar per allà.

I vostè quan es casa, quin any es casa?

Al 54.

I era un noi de la fàbrica o...?

No, era un noi del mateix carrer.

Ah, sí? Mira.

Era un veí, vaja. Ara ja fa molts anys que és mort.

I llavorens vostè es casa al 54, i quan té el fill?

Se'm van morir dos també.

Sí?

Al néixer se'm morien, tinc una filla que viu al 42 i ja té dos fills. Tinc dos néts.

Ah, ja té néts, no?

Sí, un ja té 17 anys, eh?

Carai! I llavors vostè deixa de treballar quan té la seva filla.

Quan tinc la meva filla.

Que allavors ja veia que no podia.

Quan vaig tenir el primer vaig continuar, quan vaig veure que el vaig... "Bueno", a l'hora de néixer se m'ofegaven, el cordó estava envolt al coll i se m'ofegaven, i llavors tornava una altra vegada a treballar.

Quan vaig quedar una altra vegada en vaig tornar a fer, i quan vaig tenir una filla llavors ja vaig plegar, i després ja no vaig treballar més.

Treballava el seu marit, no?

Treballava, feia hores i mira, de mica en mica gràcies a Deú ja ens vem...

I de soltera anava a ballar i tot això?

Què va!

No? La seva mare no la deixava, no?

Si anava al cine hi havia d'anar amb la meva germana, i quan festejava hi havia d'anar amb ma germana, o sigui, que no em deixaven anar.

Les mares eren així, no? O si anaves al ball anaven elles també.

No, però no em va deixar anar mai al ball, mai!

Clar, per això es va casar amb un veí, no? Perquè era el que coneixia.

No, però vui dir que ja ens vem...

Es van fer amics.

Sí, però vaja, a mi el ball tampoc m'agradat molt, de ballar no sóc gaire, oi?

I per exemple, quan treballava tantes hores, les dugues cases eren cases de teixits, per exemple?

Sí, sí.

O sigui, que hi havia molta feina.

Sí, hi havien moltes fabriquetes petites aquí al barri.

Llavors clar, a lo millor la tenien assegurada a un "puesto" però a l'altra no, no? O què?

És clar.

Clar, perquè llavors era tot "d'estranguis", no?

Ja tenies la cartilla i ja està.

I llavors era un, i l'altra "pues" pagaven sense assegurar i ja està.

Llavors no asseguraven tant. Jo quan vaig entrar als 14 anys sí, però després ja, a l'altra cantó també, perquè vaig canviar d'empresa i vaig fer la cartilla igual, però vaja... Però quan feia hores no.

No, clar, la meva mare tampoc, també teixia i no estava assegurada.

estava fixa les 8 hores.

O sigui, les posaven fixes per 8 hores i tot lo demás eren hores extres. I com controlaven les hores, marcaven algun rellotge o no?

No, ja dic, al ser fàbrica petita ens coneixíem, havíem 8 o 10 a lo millor treballant i després erem 3, a l'altra "puesto" que era més petit, havíem 3 o 4, molt poquetes.

No controlaven, clar. I llavors a la Trinxet quantes dones treballàveu, allà on estava novant?

"Pues" no me'n recordo, si vols que et digui no me'n recordo.

I els telers eren diferents? Sí, no? Perquè a Can Trinxet... Però vostè va estar a Can Gras em deia.

A la part de Can Gras.

O sigui, hi havia el Trinxet i Can Gras, llavors a Can Gras diuen que les màquines eren més modernes.

Sí, però ja et dic, de veure gaire no vaig veure gaire.

No, perquè només anava a fer això.

Feia les hores i em faltaven hores per dormir!

Clar, quantes hores dormia? És veritat.

Mira, quan arribava ja... si m'acompanyava el meu home, que llavors festejàvem, era arribar a la porta i dir adéu perquè...

Perquè ja anava corrent.

Sí, plegava a les 9, sopava una mica i a dormir, perquè a les 5 ja t'havies d'aixecar.

Ostres! Déu n'hi do!

I quan ets jove, que tens tan de son. Ara no es dorm tant però...

La gent jove sí que té son, sí.

Tot això.

I què recorda d'aquella vida amb més alegria, diguem-ne així.

No feien festes les noies o alguna cosa?

Sí, però vui dir que es vivia d'una altra manera. Jo estava molt contenta, sorties... no es que surtís gaire, anava al cine.

Anaven al cine. I què anaven, les amigues de la feina o "algo" així?

No, més bé amb ma germana, ma cosina i així, i després quan ja vaig començar a festejar amb el "novio" i la meva germana.

Per exemple, per Santa Llúcia feien alguna festa o "algo"?

No.

Ni tenien patrons...

Era el pare Clavet, em sembla que era a l'octubre que fèiem un dia de festa, em sembla. Sí, sí, ens donaven un dia de festa. És que ja et dic, fa tant temps...

Clar, tants anys. I després el 19 de juliol també, no, que els hi dinaven una paga...

Sí, 19 de juliol donaven la paga.

I llavors diuen que anaven en camions a la platja, alguna fàbrica.

No.

Vostès no.

No, jo tenia una feina que quan jo havia d'ajudar a la mama no podia... No, jo no he tingut gaire llibertat de dir: "Me'n vaig de festa por "ahí". No ho he pogut fer mai. Ara és quan surto més! Amb les amigues, quan d'allò surto una mica, però vaja, que no sóc de surtir gaire.

La seva germana també era teixidora o no?

També.

Ah, sí, també va estar treballant...

És que la mama també ho havia sigut. Havia treballat a França.

A La Seda o a on, a Lyon?

A la Croix Rouge.

Sí, a la Croix Rouge de Lyon, són tot indústries de seda.

Sí, ella va començar a treballar allà, va treballar fins que es va casar, i quan va venir aquí primer tenia la parada, quan la van treure, ella tenia 50 anys, a Can Batlló la van agafar i va estar treballant fins als 60. Va tenir sort perquè ella era novadora i era bona novadora i després de tants anys i encara se'n recordava i la van agafar, i va anar molt bé perquè després tenia la seva pensió.

Clar, perquè si no no hagués tingut.

Perquè aquells 10 anys que va treballar a la fàbrica...

Li van anar bé, no? I la seva germana també. I no els hi deia la seva mare que es fessin novadores i això?

Va sorgir perquè una veïna treballava en teixits i va dir: "Per què no va amb mi?" I llavors la mama la va deixar anar i com ella ho havia sigut també "pues" li va agradar.

I què recorda de la seva mare? Quin tipus de cosa els hi explicava o els hi deia?

Home, ella sempre havia estat molt contenta, quan va anar a França, que no sabia parlar francès llavors deia: "Té "garbans"?" Això que diuen que havia una senyora velleita que li deia... tenia molta paciència i llavors li deia: "????". Li ensenyava com ho havia de dir, perquè eren molts germans i... La meva tia també havia sigut novadora.

O sigui, que era una cosa de tradició, no?

Sí, ja quasi tota la ... Després ma cosina també havia sigut urdidora... Quasi tota la família hem sigut així de...

Quasi totes les dones, no?, de treballar al tèxtil, no? I totes treballaven per aquí?

Sí.

Perquè vostès són una família diguem-ne de Santa Eulàlia, no?

Sí, perquè jo vaig viure 10 anys i sempre he viscut... i vaja, que no me'n vaig, a mi m'agrada viure aquí.

És com un poble, clar. I què li anava a dir? Vostè no anava, per exemple, a les festes majors de Santa Eulàlia?

"Bueno", sí, anava un "rato" però ni a l'envelat ni res.

No?

No, no he sigut balladora jo. Una, que no em deixaven, i segona, que jo no ho he sigut gaire, "pues" si no em deixaven...

Llegia quan era jove i així? Perquè moltes em diuen que llegien o així.

Novel·les i coses d'aquestes sí que llegia, però ara se me'n va, estic llegint i se me'n van les idees, i llavors mira, m'entretinc amb això.

Lo que em deien les altres noies que feien de teixidores, això, que anaven al cine, que anaven al ball, però molt poc al ball.

Al ball poc.

I que les fàbriques... Vostè no devia patir tant el soroll de la fàbrica al treballar en telers petits, no?

Sí, feia soroll però vaja, si hi havien 8 telers, "pues" amb 8 telers no és com una fàbrica gran, d'aquestes de tant de soroll.

I eren dones a on treballava vostè?

Totes dones "menos" els encarregats i els que havien de posar els d'allò, les peçes aquestes que dic, és que ara no em surt el nom.

Què eren com mecànics?

Sí, són mecànics.

I del Trinxet l'havia conegut mai, el amo, o l'havia vist alguna vegada o no?

No, als directors i així sí, però a l'amo no.

Ah, o sigui, que venien només els directors. L'amo no venia mai, no?

Si va vindre no el vaig veure jo. No sé qui era. Els encarregats i els directtors sí que havia vist alguns però vaja, com era joveneta tampoc em preocupava gaire.

I quants anys tenia quan va deixar de treballar al tèxtil?

"Pues" quan vaig tenir la meva filla, 29 anys.

Fins al 29. Déu n'hi do, eh? Perquè són molts anys, eh? I encara se'n recorda per això?

Sí, a mi m'agrada, quan veig algú que va a Hospitalet allà al museu i hi ha aquell teler, em fa gràcia. No és igual, ben bé com el que tenia però vaja, em fa gràcia.

I ara que tiren la Trinxet a terra li sap greu o què?

Home, em sap greu per un cantó, però vaja, com ja està la meitat que hi ha la "gasolinera"... Tota aquesta banda d'aquí, que és la que més coneixia perquè jo vivia en aquell carrer petit, vui dir, que ja s'ha perdut molt. Lo que sap greu és les cases aquelles de Can Gras, a lo millor ho deixen.

Sí, ara ho he vist al passar i poder sí...

A lo millor ho deixen. Perquè ja van posar la "Galeria del Tresillo", van posar oficines, hi ha un taller, a dalt de tot també hi ha moltes fabriquetes petites...

Sí, l'altra dia vaig anar al darrera a veure-ho.

Hi havien moltes fabriquetes petites, però vaja... Jo quan vivia allà ja ho he vist canviar tot.

Ho ha vist, sí, tot el canvi de Santa Eulàlia, no? Ha vist el canvi del barri des de que va arribar, fa tants anys!

Ha canviat tot.

I així a l'escola va anar poquet i ja no torna a anar-hi més, no? Perquè ja no li omplia.

No, és que no podia tampoc, havia d'ajudar a la mama i no podia ser. Les hores que ella anava a rentar i comprar i d'allò "pues" havia d'estar jo a la parada.

I què feien per menjar? A part de lo de la parada i així, el menjar de tres dones diguem-ne així...

Fèiem menjar que estava acostumada la mama, de fer "potajes" i fer verdures.

Tot això a on ho compraven, aquí als camps o anaven al mercat?

A la plaça, està aquí al costat.

Sí, llavors anaven a la plaça i ja està.

Compràvem a la plaça i ja està. Ella sempre es feia el menjar i el sopar i...

I vostè menjava a les fàbriques? Perquè hi ha moltes dones que feien "turno" de tarda i llavors es portaven el sopar.

Va haver una temporada que feia el "turno" de tot el dia, llavors la mama em feia el dinar i me l'emportava, i llavors teníem un fogonet i una taula i ens posàvem allà, però erem dugues o tres senyores, perquè les altres vivien allà a prop i ja... però nosaltres de Hospitalet aquí, com les autobusos només hi havien un parell "pues" allavors havíem d'estar allà, perquè en una hora, anar i tornar i dinar anàvem molt malament. Ui, a vegades ho havia fet, eh? A vegades havia agafat el autobus, dinava i trigava un quart d'hora en marxar, en aquell quart d'hora ja havia dinat i ja tornava a marxar.

Déu n'hi do, no?

Perquè a vegades hi havien les barreres també, perquè no estava aquell pont que hi ha, i quan agafava les barreres ja feies tard, havies d'anar-te...

Clar, hi havia el pas a nivell. Ha vist canviar Hospitalet, no? Ho ha vist canviar molt, no? Ara tota l'avinguda del metro...

Ara està molt maco.

Li agrada? Sí, no?

Sí, està canviant molt.

Sí, ho estan arreglant molt, perquè abans tot això estava per asfaltar i tot això.

Sí.

I què recorda? Quan anava per exemple, pel camí de la carretera era tot fosc, no, també?

Home, és clar. Però no havia la por que hi ha ara. A mi em sembla que no. Jo venia del carrer, ja et dic, Enrique Morera per allà abaix, i finss la carretera no podia agafar l'autobus i era fosc però a mi no em donava por.

Anava la mar de tranquil·la.

No sé, no se sentien les coses que hi ha ara, o era jove i no ho veia.

També ho penses d'una altra manera, clar.

Jo sabia que havia d'aixecar-me d'hora i anar-me a treballar, "pues" m'anava a treballar.

"Vale, pues" més o menys... No sé si vol afegir alguna cosa o així del seu temps de teixidora.

No, ja està bé.

"Pues" moltes gràcies, eh?

De res.